

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu **M. H.**, bývajúceho v S., zastúpeného JUDr. A. D., advokátkou so sídlom v S., proti žalovanej **X.**, s.r.o. so sídlom v S., **o zaplatenie 8 194,42 Eur s príslušenstvom**, vedenej na Okresnom súde Senica pod sp. zn. 10 C 190/2009, o dovolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 26. septembra 2011 sp. zn. 23 Co 330/2010, takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **o d m i e t a .**

Žiaden z účastníkov nemá právo na náhradu trov dovolacieho konania.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Senica rozsudkom z 28. októbra 2010 č.k. 10 C 190/2009-126 žalobu žalobcu o zaplatenie 8 194,42 Eur s príslušenstvom (po pripustení zmeny žaloby uznesením z 8. septembra 2010 č.k. 10 C 190/2009-107) zamietol, keď dospel k záveru, že v prejednávanej veci neboli splnené v § 420 Občianskeho zákonníka uvedené predpoklady pre vznik zodpovednosti žalovanej za škodu, žalobcom v konaní uplatnenej. Žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej náhradu trov konania 2 964,75 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku (§ 142 ods. 1 O.s.p.).

Krajský súd v Trnave na odvolanie žalobcu rozsudkom z 26. septembra 2011 sp. zn. 23 Co 330/2010 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Stotožnil sa s dôvodmi rozhodnutia okresného súdu, keď ich považoval za správne. Uviedol, že súd prvého stupňa v plnom rozsahu vykonal dokazovanie, skutkovo objasnil, či je nárok žalobcu daný, či žalovaná zodpovedá za prípadnú vzniknutú škodu. Aj odvolací súd bol toho názoru, že v konaní nebola preukázaná žiadna súvislosť medzi prípadným zmenšením majetku žalobcu, určitou škodou a konaním žalovanej a tiež sa nepodarilo preukázať jej zavinenie. Odvolací súd na odvoláciu

námietku žalobcu, že v prejednávanej veci mali sudy pri rozhodovaní o jeho nároku vychádzať zo Zákona o ochrane spotrebiteľa a Smernice 93/13/EHS uviedol, že nejde o nárok, ktorý by bol uvedenými právnymi normami upravený. O trovách odvolacieho konania vychádzajúc z § 224 ods. 1 O.s.p., § 142 ods. 1 O.s.p. a § 149 ods. 1 O.s.p. rozhodol tak, že žalobcu zaviazal zaplatiť žalovanej trovy odvolacieho konania 513,54 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku na účet jej právnej zástupkyne.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalobca, ktorý navrhol rozsudky súdov nižších stupňov zrušiť a vec vrátiť Okresnému súdu Senica. Prípustnosť dovolania vyvodzoval z § 238 ods. 3 O.s.p., § 237 písm. f/ O.s.p. a ako dovolací dôvod uvádzal, že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci (§ 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p.) a že rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.). Vyčítal súdom oboch stupňov, že neaplikovali na prejednanú vec zákon o ochrane spotrebiteľa (zák. č. 205/2007 Z.z.) ani Smernicu 93/13/EHS, keď mal žalobca za nepochybné, že v danom právnom vzťahu bol spotrebiteľom a žalovaná podnikateľský subjekt. Tiež bol toho názoru, že na základe vykonaných dôkazov, na ktoré poukázal v dovolaní, dospeli sudy k nesprávnym skutkovým zisteniam a následne vec nesprávne právne posúdili.

Žalovaná nepovažovala podané dovolanie za dôvodné.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.), po zistení, že dovolanie podal včas účastník konania (§ 240 ods. 1 O.s.p.), zastúpený advokátom (§ 241 ods. 1 O.s.p.), skúmal najskôr, či tento opravný prostriedok smeruje proti rozhodnutiu, ktoré možno napadnúť dovolaním (§ 236 a nasl. O.s.p.), a bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) dospel k záveru, že dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, voči ktorému takýto mimoriadny opravný prostriedok nie je prípustný, preto ho treba odmietnuť.

Dovoláním možno napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa (§ 236 ods. 1 O.s.p.).

V prejednávanej veci je dovolaním napadnutý rozsudok odvolacieho súdu. Podľa § 238 ods. 1 O.s.p. je dovolanie prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej. V zmysle § 238 ods. 2 O.s.p.

je dovolanie prípustné tiež proti rozsudku, v ktorom sa odvolací súd odchýlil od právneho názoru dovolacieho súdu vysloveného v tejto veci. Podľa § 238 ods. 3 O.s.p. je dovolanie prípustné aj vtedy, ak smeruje proti potvrdzujúcemu rozsudku odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd vyslovil, že dovolanie je prípustné, pretože ide o rozhodnutie po právnej stránke zásadného významu, alebo ktorým súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4.

V prejednávanej veci dovolaním žalobcu nie je napadnutý zmeňujúci rozsudok odvolacieho súdu, ale potvrdzujúci rozsudok odvolacieho súdu, vo výroku ktorého odvolací súd nevyslovil, že je dovolanie proti nemu prípustné. Dovolací súd v prejednávanej veci dosiaľ nerozhodoval, preto ani nevyslovil právny názor, ktorým by boli súdy viazané. Nejde ani o potvrdzujúci rozsudok súdu prvého stupňa, v ktorom by súd prvého stupňa vo výroku vyslovil neplatnosť zmluvnej podmienky podľa § 153 ods. 3 a 4. Dovolanie žalobcu preto nie je podľa § 238 ods. 1 až 3 O.s.p. procesne prípustné.

Dovolanie by mohlo byť procesne prípustné, len ak by konanie, v ktorom bol vydaný napadnutý rozsudok, bolo postihnuté niektorou zo závažných procesných väd uvedených v § 237 O.s.p. Povinnosť skúmať, či konanie nie je zaťažené niektorou z nich, vyplýva pre dovolací súd z ustanovenia § 242 ods. 1 O.s.p. Dovolací súd sa preto neobmedzil len na skúmanie prípustnosti dovolania podľa § 238 O.s.p., ale sa zaoberal tiež otázkou, či konanie nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 O.s.p. Toto ustanovenie pripúšťa dovolanie proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vtedy, ak a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, b/ ten, kto v konaní vystupoval ako účastník, nemal spôsobilosť byť účastníkom konania, c/ účastník konania nemal procesnú spôsobilosť a nebol riadne zastúpený, d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, e/ sa nepodal návrh na začatie konania, hoci podľa zákona bol potrebný, f/ účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom, g/ rozhodoval vylúčený sudca alebo bol súd nesprávne obsadený, ibaže namiesto samosudcu rozhodoval senát. Existencia niektorej z vyššie uvedených väd však dovolacím súdom nebola v konaní zistená.

Pokiaľ ide o námietku žalobcu spochybňujúcu úplnosť zistenia skutkového stavu veci, či nesprávnosť skutkových zistení, treba uviesť, že v zmysle ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p. dovolanie nie je možné odôvodniť tým, že odvolací súd neúplne zistil skutkový stav veci,

resp. že dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam. Dovolanie totiž nie je „ďalším“ odvolaním, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/ a b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených súdmi prvého a druhého stupňa, ani prieskumu nimi vykonaného dokazovania. Námietky v tomto smere vznesené bez ďalšieho nespôsobujú ani vady konania v zmysle § 237 O.s.p.

Obdobne ani námietka žalobcu, podľa ktorej rozhodnutie odvolacieho súdu spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, prípustnosť dovolania nezakladá. Právnym posúdením je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery a aplikuje konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávnym právnym posúdením veci je omyl súdu pri aplikácii práva na zistený skutkový stav. O nesprávnu aplikáciu právnych predpisov ide vtedy, ak súd nepoužil správny právny predpis alebo ak síce aplikoval správny právny predpis, nesprávne ho ale interpretoval alebo ak zo správnych skutkových záverov vyvodil nesprávne právne závery. Nesprávne právne posúdenie veci je síce relevantným dovolacím dôvodom (avšak len v prípade, keby dovolanie bolo procesne prípustné), samo osebe ale nespôsobuje existenciu vady v zmysle § 237 O.s.p. I keby teda tvrdenia dovolateľa boli opodstatnené (dovolací súd ich z uvedeného aspektu neposudzoval), dovolateľom vytykaná skutočnosť by mala za následok vecnú nesprávnosť napadnutého rozhodnutia, nezakladala by ale prípustnosť dovolania v zmysle § 237 O.s.p.

Možno teda uzavrieť, že dovolací súd nezistil skutočnosti, ktoré by opodstatňovali prípustnosť dovolania podľa § 237 O.s.p. a keďže dovolanie nie je prípustné ani podľa § 238 O.s.p., Najvyšší súd Slovenskej republiky mimoriadny opravný prostriedok žalobcu odmietol podľa § 218 ods. 1 písm. c/ O.s.p. v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p. bez toho, aby sa zaoberal vecnou správnosťou napadnutého rozsudku odvolacieho súdu.

O náhrade trov dovolacieho konania rozhodol podľa § 146 ods. 1 písm. c/ O.s.p. (s použitím analógie) v spojení s § 243b ods. 5 O.s.p., keď neboli dané dôvody pre použitie odseku 2 tohto ustanovenia, pretože žalovanej v súvislosti s dovolacím konaním žiadne trovy nevznikli.

Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky pomerom hlasov 3 : 0.

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 26. februára 2013

JUDr. Eva S a k á l o v á, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia: Klaudia Vrauková